

РЕШЕНИЕ

№ 573

гр. Кюстендил, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XI-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря ЗОЯ ДР. ТРЕНЕВА
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Гражданско дело № 20221520100098 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 415 от с.к.

Образувано е по искова молба, депозирана от „Еос Матрикс“ ЕООД против Й. ЯНЧ. Р. и ЕМ. ЯНЧ. Р..

В исковата молба се сочи, че на 11.04.2008г. в гр. Кюстендил бил сключен Договор за потребителски кредит № FL386896 между „Юробанк И Еф Джи България“ АД (с настоящо наименование „Юробанк България“ АД), ЕИК: 000694749 и ответниците в настоящото, като кредитополучатели, за сума в размер на 10000,00 лв. Като доказателство, че сумата била усвоена ищецът представя банково бордеро № 7820189/11.04.2008г.

Съгласно условията на договора кредитът се олихвявал с лихвен процент съгласно чл. 3 като същият следвало да се върне на 120 месечни вноски, с определен краен падеж– 11.04.2018г.

Кредитополучателите не изпълнили договорните си задължения, поради което непогасеното задължение възлизало на 18369,12 лв., от които: 8872,39 лв. – главница и 9496,73 лв. – договорна лихва.

Твърди се, че на 18.01.2016г. процесното вземане срещу ответниците било прехвърлено на ищцовото дружество на осн. сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия). Последната била надлежно съобщена на ответниците съгласно изискванията на действащото законодателство.

Ищецът сочи, че пристъпил към принудително събиране на вземанията си като в тази връзка било образувано ч. гр. д. №1818/2021 г. от описа на КРС, по повод на което била издадена и заповед за изпълнение за следните суми: 5000,00 лв. – частично от

общо задължение за главница в размер на 8872,39лв. В законоустановения за това срок срещу издадената заповед длъжниците възразили, което обусловило и интереса на дружеството от завеждане на иска по настоящото производство. И към настоящия момент процесното вземане не било погасено.

Ето защо се поддържа искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че Й. ЯНЧ. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „****“ № ** и ЕМ. ЯНЧ. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „****“ № *** дължат и следва да заплатят на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6 сумата от **5000,00 лв.** (пет хиляди лева) **частично** от общо задължение за главница в размер на 8872,39 лв. по Договор за потребителски кредит № FL386896, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата.

Претендира и направените разноски в заповедното и исковото производства.

В срока по чл. 131 от ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор.

Сочи се на пълна неоснователност на заявената претенция. Изложените в исковата молба обстоятелства не отговаряли на истината. Оспорва се наличието на валиден договор за потребителски кредит, респ. наличието на ликвидно и съществуващо вземане (настъпила предсрочна изискуемост на същото), надлежно извършване на цесията, както и надлежното ѝ съобщаване на длъжниците.

Отделно, исковата молба също не могла да се счита за изявление за настъпила предсрочна изискуемост, доколкото не била връчена лично на никой от ответниците.

Излагат се съображения досежно непротивопоставимостта на процесната цесия на двамата длъжници.

Сочи се, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК вземането не било изискуемо.

Отделно, ищцовото дружество изобщо не посочвало към кой момент длъжникът е спрял плащанията по кредита.

Процесният договор не отговарял на изискванията на чл. 12, ал.1, т. 7-11 ЗПК – не били посочени общият размер на кредита, лихвеният процент, ГПР, дължимите такси, размер на минимална месечна вноска и др. Така, не било формирано и съгласие по тези елементи от същественото съдържание на договора, поради което и ищецът не могъл да претендира изпълнение по такъв договор.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност.

Ето защо се поддържа искане за отхвърляне на исковата претенция като недопустима и неоснователна.

Претендират се и сторените в производството разноски.

В съдебно заседание ищецът не изпраща процесуален представител като исковата молба се поддържа от същия посредством предварително депозирана в изложения смисъл молба. Ответниците оспорват молбата чрез процесуалния си представител по съображенията в отговора.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия като доказателство по делото Договор за потребителски кредит № FL386896 от 11.04.2008 г. – на л. 5 до 10 от делото, „Юробанк И Еф Джи

България“ АД предоставило на ответника сума в размер на 10000,00 лв., представляваща потребителски кредит, разходван за текущи нужди. Уговорено било заплащането на годишна лихва при усл на чл. 3, ал.1 от Договора при ГПР от 16,82%. Кредитът следвало да се върне на 120 месечни вноски съгласно приетия погасителен план (л. 11 и 12), като падежът на последната погасителна вноска бил уговорен на дата 11.04.2018г.

Представеното на л. 13 от делото банково бордеро № 7820189/11.04.2008 г. установява усвояването на сумата по заемния договор по сметка на кредитополучателя Й.Р., идентична на посочената в процесния договор такава.

Не се спори, че сумата по договора не е напълно възстановена=

Видно от приложения договор за прехвърляне на вземания от 18.01.2016 год. сключен на основание чл. 99 от ЗЗД между „Юробанк България“ АД и ищеца, ведно с Приложение към потвърждение на цесията, вземането по договор за кредит с FL386896/11.04.2008г., било прехвърлено на ищцовото дружество, заедно с всички лихви, такси и разноски.

С представено по делото заверено копие на пълномощно с нотариална заверка от 19.02.2021 г. на л. 27 и 28, цесионерът и ищец в настоящото бил упълномощен да извърши от името на упълномощителя и цедент уведомяване на длъжниците по смисъла на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, чиито вземания са предмет на договор за прехвърляне на вземанията от 18.01.2016 год. Пълномощното е с валидност до 31.01.2026 г. освен ако не бъде оттеглено по-рано, за каквото оттегляне данни по делото липсват. На свой ред цесионерът упълномощил (с пълномощно от 02.05.2017г. - л. 29 и 30 от делото) адв. П. В., като управляващ съдружник на АД „Василев и партньори“, за сочените действия.

Били изпратени по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомления до кредитополучателите изх. № 625/24.08.2021г. (л. 19) и изх. № 609/24.08.2021 г. от цесионера (представяван от упълномощения адв. Василев) като пълномощник на цедента, за извършените продажби на вземането.

Сочените уведомления са останали непотърсени от получателите, съотв. налице са отбелязвания за заминаване в чужбина, съотв. непълен асдрес от съответните връчители.

Прието е и заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, според което съгласно извлечение от банковата сметка, обслужваща кредита, последният е усвоен на 02.09.2008 г. в размер на 10000 лв. Към 30.06.2022 г. дължимите суми експертът определя на: 8872,39 лв. главница (при посочено общо задължение от 10000 лв. с приспаднати 1127,61 лв. поради погасяването им) и 9496,73 лв. – лихви.

Видно от материалите по приложеното ч.гр.д. № 1818/2021 г. на КРС, в полза на заявителя – ищец понастоящем, била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 437/2021 г. за сумите, предмет и на исковата молба в настоящото производство, срещу която в законоустановения за това срок са депозирани възражения по чл. 414 от ГПК.

С оглед на това заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок, като именно в срока по чл. 415 от ГПК заявителят по заповедното производство е предявил настоящите положителни

установителни искове.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото писмени доказателства, които са допустими, относими и безпротиворечиви.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта: Предявени са установителни искове по реда на чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415, с предмет установяване съществуването на вземането, заявено по реда на чл. 410 ГПК, за което е било образувано ч.гр.д. № 1818/2021 г. на КРС.

При извършената служебна проверка за допустимост на исковата претенция се установи, че в полза на ищеца е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за вземането, предмет на настоящата искова молба. Заповедта е била връчена на длъжниците като в законоустановения за това срок последните са депозирали възражения по чл. 414 от ГПК, поради което съдът е разпоредил процедура по чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя са съответни на установените обстоятелства, като е спазен и срокът за предявяване на установителния иск. При посочените съображения претенцията е допустима.

По основателността: Целта на предявяването на иск в хипотезата на чл. 415 вр. чл. 422 от ГПК е да се установи наличието на вземането към момента на подаване на заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, но вече със сила на пресъдено нещо, тъй като в случая депозираният по реда на чл. 414 от ГПК възражение препятства влизането ѝ в сила. При основателност на претенцията и съгласно чл. 416 ГПК заповедта за изпълнение придобива изпълн. сила и въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист.

В случая не се оспорва обстоятелството, че в хода на заповедното производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за търсените суми в полза на настоящия ищец, срещу която в срок са депозирани възражения.

Не е спорно и че между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и ответниците е бил сключен договор за паричен заем, въз основа на който са им били предоставени, съотв. усвоени сумите, предмет на договора.

Липсва спор и по това, че ответниците са останали задължени по този договор.

Спори се по валидността на процесния източник на облигационни отношения, като се твърди да са нарушени изискванията на чл. 12, ал.1, т.7-11 ЗПК. В последния смисъл съдът намира изложените доводи за ирелевантни касателно действителността на процесния договор. Изискванията, предидени в ЗПК (обн. ДВ бр. 18 от 05.03.2010г., в сила от 12.05.2010г.) досежно потребителските договори, какъвто безспорно е и настоящият, с оглед момента на сключването му (през 2008г.), са неотнормисими спрямо него. Така, договорът е подписан от двете страни по правоотношението, което обосновава постигнато съгласие между същите по параметрите на сделката. А последните, така както са уговорени, не разкриват явно неравноправие между правата и задълженията на страните. При тези съображения, настоящият състав намира да е възникнало валидно облигационно отношение, обвързващо контрагентите по процесния договор.

По отношение на извършената цесия: Кредиторът е прехвърлил процесното

вземане с договор за цесия от 18.01.2016г. на ищцовото дружество като за извършеното прехвърляне били изпратени до кредитополучателите уведомления по см. на чл. 99 от ЗЗД, за което писмените доказателства по делото установяват, че не са получени от адресатите.

В този аспект следва да се посочи, че по правилос договора за прехвърляне на вземания кредиторът прехвърля вземанията си на трето лице, като за това не е необходимо съгласие на длъжника. За да произведе действието си спрямо него обаче, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор съгласно разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Уведомяването на длъжника е предвидено с цел същият да узнае за договора за цесия с оглед изпълнение на задълженията му на новия кредитор и също така да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение на лице, което вече не е носител на правата по съответния договор. В съдебната практика се приема, че уведомлението може да се връчи на длъжника и заедно с исковата молба, който факт следва да се зачете съгласно чл. 235 ал.3 от ГПК. Липсва законово ограничение съобщаването на цесията да се извърши от новия кредитор, който действа като пълномощник на стария кредитор, което действие се възприема за валидно и поражда правно действие.

В настоящия случай по делото са представени уведомления до кредитополучателите изх. № 625/24.08.2021г. (л. 19) и изх. № 609/24.08.2021 г. (л. 23), изходящи от цесионера (последният представляван от упълномощения адв. В.) като пълномощник на цедента, досежно уведомяването на длъжниците за станалото прехвърляне на вземането. Така изготвените уведомления обаче съдът намира, че са компрометирани и не могат да постигнат процесуалния си ефект, та дори и то като приложение към настоящата искова молба.

Така, както съдът посочи, липсва пречка уведомяването на длъжниците за процесната цесия да се извърши и от надлежно упълномощения от цедента за това цесионер. По делото е представено пълномощно в този смисъл – л. 27 и 28 от делото, същото нотариално заверено от дата 19.02.2021г. Тоест, считано от посочената дата ищцовото дружество е било надлежно овластено да уведоми длъжниците от името на цедента за станалото прехвърляне на процесното вземане. На свой ред цесионерът, на 02.05.2017г., упълномощил за посоченото действие адв. П. В. от АД „Василев и партньори“. Така извършеното упълномощаване обаче предхожда по време пълномощното от 19.02.2021г. Тоест, „Еос Матрикс“ ЕООД, като упълномощител, е овластил адв. В. с права, с които дружеството все още не е разполагало. Ето защо упълномощаването на адв. В., считано от 2017г., не е произвело процесуалния си ефект и последният е действал при пълна липса на представителна власт (*falsus mandati*). И макар да е вярно, че процесните уведомления са от 24.08.2021г., т.е. след надлежното упълномощаване на цесионера от 19.02.2021г., то последните сами по себе си не са в състояние автоматично да валидират упълномощителната сделка с пълномощник сочения процесуален представител. Ето защо последният е следвало да бъде изрично упълномощен за съответните действия по см. на чл. 99, ал.3 от ЗЗД след 19.02.2021г. и то при уговорена възможност между цедент и цесионер за преупълномощаване в съответствие с изискванията на чл. 43 от ЗЗД, каквато данните по делото не установиха да е налице.

Изложеното сочи на това уведомяването на длъжниците за процесната цесия да е ненадлежно извършено, което на свой ред обосновава липсва на активна материалноправна легитимация за ищеца по предявения иск. Ето защо, последният подлежи на отхвърляне само на това основание и без да се изследват останалите

наведени от процесуалния представител на ответната страна доводи, а тези, касателно предсрочната изискуемост на задължението съдът не обсъжда в изложения контекст, доколкото понастоящем е настъпил падежът и на последната погасителна вноска на кредитното задължение.

Съгласно задължителната тълкувателна практика по прилагането на закона, обективирана в т.13 от ТР4/2014г. по тълк. д. 4/2013г., ВКС, ОСГТК, при отхвърляне на иска по чл. 422 от ГПК, издадената в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежи на обезсилване, но въз основа на нея не следва да се издава изпълнителен лист.

Но дори и да се счете, че изложените аргументи не са основателни, правото на иск досежно процесните вземания следва да се приеме за погасено по давност. Налице е позоваване на ответника в тази насока още в отговора на исковата молба. Процесното вземане за главница произтича от договор за потребителски кредит, разновидност на общата фигура на договора на заем, а за вземания, произтичащи от договор за заем, се прилага общата петгодишна давност предвид разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 от ЗЗД. В този смисъл е трайната и еднопосочна съдебна практика, като съгласно Решение № 28 от 05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о., ГК. А съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността тече от момента, в който вземането е изискуемо – така напр. с Решение № 161 от 08.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 1153/2014 г., II т. о., ТК, се приема, че при разсрочено плащане на отпуснатия кредит всяка погасителна вноска става изискуема с настъпването на съответния падеж. В Решение № 90 от 31.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6629/2013 г., IV г. о., ГК, се сочи, че: "Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Задължението, поето от ответниците, е да внасят анюитетните вноски за погасяване на задълженията по договора за кредит и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката. ". Тук съгласно чл. 15 от договора при неплащане на която и да е месечна вноска кредитът става предсрочно изискуем в целия му размер. Последното установено плащане е за **месец април 2011 г.** Така следва да се приеме, че кредитът следва да се счита за предсрочно изискуем към 12.05.2011 г. Следователно и доколкото срокът е уговорен в полза на кредитора, в настоящия случай общият петгодишен давностен срок е започнал да тече от този именно момент. Ищецът е предприел действия за събиране на вземането си на 15.09.2021г. (по дата от пощенското клеймо) с депозирането на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, заради което петгодишният давностен срок е изтекъл. В хода на процеса ищецът не е ангажирал доказателства, които да установят обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на давността преди образуване на заповедното производство, заради което предявеният иск с правно основание чл. 422 във вр. чл. 415 ГПК би бил неоснователен и като погасен по давност. С това се погасяват и произтичащите от главното вземане допълнителни такива.

По разноските в настоящото производство: Отговорността на страните за разноски по чл. 78 ГПК е функционално обусловена от изхода на спора. Поради това разпоредбата на чл. 81 ГПК предвижда, че съдът се произнася и по исканията на страните за разноски във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция. Ето защо и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК с оглед изхода на спора, разноски се дължат единствено на ответната страна, като доказателства за сторени такива са налични на гърба на л. 51 от делото – 580,00 лв. **заплатено в брой от ответника Й. ЯНЧ. Р.** адвокатско възнаграждение.

По разноските в заповедното производство В съдебната практика се възприема принципното разбиране, че с подаването на възражение срещу издадената заповед за изпълнение и предявяването на иск за установяване съществуването на вземането, изпълнителната сила на заповедта в частта за разноските отпада. Заради това при постановяване на решението си по установителния иск, съдът в исковото производство разпределя отговорността за разноските, направени в заповедното производство. В случая данни за сторени такива не са налице, поради което и не следва да се присъждат.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ предявените искове да бъде признато за установено в отношенията между страните, че **Й. ЯНЧ. Р., ЕГН: *******, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „****“ № *** и **ЕМ. ЯНЧ. Р., ЕГН: *******, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „****“ № ***, дължат и следва да заплатят на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6 сумата от **5000,00 лв.** (пет хиляди лева) **частично** от общо задължение за главница в размер на 8872,39 лв. по Договор за потребителски кредит № FL386896, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата, както **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.**

ОСЪЖДА „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6 **ДА ЗАПЛАТИ** на **Й. ЯНЧ. Р., ЕГН: *******, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „****“ № *** сумата в размер на **580,00** лв. (петстотин и осемдесет лева), представляваща сторени съдебно-деловодни разноски.

Препис от настоящия съдебен акт да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

След влизането на решението в законна сила препис от него да се изпрати на заповедния съд.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кюстендил в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____